

Arrest

nr. 349 237 van 26 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 11 juni 2026 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De nuttige feiten die de bestreden akte voorafgaan, worden in de nota opgelijst als volgt:

Verzoekende partij maakte op 06.12.2025 het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf nadat zij, samen met haar echtgenoot, werd aangetroffen in een container op kaai van P&O te Zeebrugge. Zij werd door de politie, in het Engels, gehoord en vulde hiertoe een vragenlijst hoorrecht in die zij ondertekende. Zij gaf hierbij aan naar het VK te willen gaan en reeds in Frankrijk een VIB te hebben ingediend. Zij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten en er werd haar, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor drie jaar opgelegd. Zij gaf hieraan geen gevolg, noch

stelde zij er beroep tegen in bij de Raad. Zij maakte op 10.12.2025 opnieuw het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf nadat zij werd aangetroffen in trailer van een vrachtwagen richting VK. Zij werd door de politie, in het Engels, gehoord en vulde hiertoe een vragenlijst hoorrecht in die zij ondertekende. Zij gaf hierbij aan naar het VK te willen gaan en reeds in Frankrijk een VIB te hebben ingediend. Zij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De centrum-arts verklaarde op 11.12.2025 dat verzoekende partij op dat ogenblik niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 EVRM en zij zowel geschikt was om in het centrum te verblijven als om te reizen. Zij werd op 12.12.2025 opnieuw gehoord in het gesloten centrum en vulde hiertoe een vragenlijst hoorrecht in.

De op 25.12.2025 geplande repatriëring naar Irak diende geannuleerd te worden aangezien verzoekende partij op 23.012.2025 een eerste VIB had ingediend. Het Bestuur nam op 24.12.2025, onder een bijlage 39bis, een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Verzoekende partij werd op 06.01.2026, in het kader van haar VIB, gehoord door het Bestuur. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) weigerde haar op 23.03.2026 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Zij tekende hiertegen beroep aan bij de Raad, die bij arrest nr. 344.674 van 10.04.2026 de weigeringsbeslissing van de CGVS bevestigde. Het Bestuur nam op 14.04.2026 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens. Verzoekende partij stelde hiertegen op 17.04.2026, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, een schorsingsberoep in bij de Raad. Zij diende op 20.04.2026 een tweede VIB in. De op 30.04.2026 geplande repatriëring naar Irak diende aldus geannuleerd te worden. Het Bestuur nam op 21.04.2026, onder een bijlage 39bis een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Bij arrest nr. 345.249 van 22.04.2026 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing d.d. 14.04.2026. De CGVS verklaarde op 29.04.2026 dat tweede VIB niet-ontvankelijk. Verzoekende partij stelde hiertegen beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 346.486 van 11.05.2026 dat beroep verwierp. Verzoekende partij diende op 21.05.2026, vanuit het gesloten centrum, een derde VIB in. Het Bestuur nam op 22.05.2026, onder een bijlage 39bis een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. De CGVS verklaarde op 05.06.2026 dat derde VIB niet-ontvankelijk. Verzoekende partij stelde hiertegen beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 367.684".

1.2. Verzoekster diende een beroep in tegen de voormelde beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CG) van 5 juni 2026 wat leidde tot arrestnr. 348 716 van de Raad van 17 juni 2026 waarbij het beroep verworpen werd.

1.3. Verweerder trof op 11 juni 2026 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Het betreft de thans bestreden akte.

Ze luidt als volgt:

"BESLISSING TOT VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP VERWIJDERING EN TERUGLEIDING NAAR/VASTSTELLING VAN DE GRENS

Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1): naam: R.

voornaam: S. W. R.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Irak

Werd op 10.12.2025, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1° - 3°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 21/05/2026, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit tweede volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het

non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 05/06/2026 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. De verwijderingsbeslissing van 10.12.2025 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENDS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds enkele dagen in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van SPN – KUST op 10/12/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van binnendringen in havengebied.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van SPN – KUST op 06/12/2025 werd de betrokkene eveneens aangehouden omwille van feiten van binnendringen in havengebied.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/12/2025 dat haar betekend werd op 06.12.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 06.12.2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van SPN – KUST op 10/12/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van binnendringen in havengebied.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van SPN – KUST op 06/12/2025 werd de betrokkene eveneens aangehouden omwille van feiten van binnendringen in havengebied.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene kreeg op 10.12.2025 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tijdens haar verblijf in het gesloten centrum diende zij een verzoek om internationale bescherming in op 23.12.2025. Dit verzoek werd definitief negatief afgesloten door de RvV op 10.04.2026.

Tijdens haar verblijf in het gesloten centrum diende zij opnieuw een verzoek om internationale bescherming in op 20/04/2026. Dit verzoek werd definitief negatief afgesloten door de RvV op 11/05/2026.

Het 3° verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21/05/2026 werd bij beslissing van 05.06.2026 als nietontvankelijk verklaard.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar verzoek om internationale bescherming van 23.12.2025, 20.04.2026, 21.05.2026. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds enkele dagen in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van SPN – KUST op 10/12/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van binnendringen in havengebied.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van SPN – KUST op 06/12/2025 werd de betrokkene eveneens aangehouden omwille van feiten van binnendringen in havengebied.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/12/2025 dat haar betekend werd op 06.12.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 06.12.2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van SPN – KUST op 10/12/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van binnendringen in havengebied.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van SPN – KUST op 06/12/2025 werd de betrokkene eveneens aangehouden omwille van feiten van binnendringen in havengebied.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.”

1.4. Op 11 juni 2026 trof verweerder t.a.v. verzoeksters echtgenoot tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die tegen deze akte werd ingediend, werd verworpen door de Raad bij arrestnr. 349 233 van 26 juni 2026.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De Raad wijst op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §4 bepaald wordt dat:

“Voor vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/82, § 4, van de wet van 15 december 1980 en vorderingen tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/85 van dezelfde wet, die werden ingediend voor de inwerkingtreding van deze wet, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

(...)

De volgende artikelen blijven van toepassing op de vorderingen tot schorsing en de vorderingen tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid die werden afgerond op grond van de procedureregels vastgesteld in de wet van 15 december 1980:

1° de artikelen 49 en 50 van het procedurereglement van de Raad betreffende de opheffing of intrekking van de schorsing en van de andere voorlopige maatregelen; en

2° de artikelen 39/68-1, § 1, tweede lid, en § 5, derde en vierde lid, en 39/82, §§ 5 en 6, van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 39, 40 en 41 van het procedurereglement van de Raad betreffende de verzoeken tot voortzetting, indien de vorderingen tot schorsing gepaard gingen met een annulatieverzoek.”

De bepalingen van het PR Rvv inzake de UDN-procedures zijn impliciet opgeheven door bepalingen van de voormelde wet van 17 juni 2025 inzake de urgente procedure. Gelet op het voormelde artikel 5.12, §4, van de Vreemdelingenwet blijven deze oude bepalingen van het PR Rvv inzake UDN-procedures echter van toepassing op huidige vordering.

Huidige vordering wordt derhalve verder afgedaan overeenkomstig de voormelde (oude) regels van de Vreemdelingenwet en het PR Rvv.

De verwijzingen in dit arrest naar materiële bepalingen van de Vreemdelingenwet betreffen bepalingen zoals ze van toepassing waren voor de publicatie van de wet van 16 juni 2026 ter uitvoering van het Migratie-en asielpact van de Europese Unie (eveneens gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing trof.

2.2. Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van onderhavige vordering voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats die opgenomen is in de bestreden akte.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts uitdrukkelijk dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad heeft derhalve op dat vlak geen rechtsmacht.

Bijgevolg is de vordering onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de vasthoudingsmaatregel.

2.3 De ingestelde vordering is eveneens onontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de mededeling van verweerder dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 december 2025 terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet.

Om ontvankelijk te zijn moet het beroep gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. In de memorie van toelichting bij de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat voor het begrip “*beslissing*” of “*bestuurshandeling*” kan worden teruggerepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aangeeft, te weten “*een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of toestand dan wel zodanige wijziging te beletten*” (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51 2476/001, 92).

De mededeling dat een reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet voldoet niet aan de definitie van een uitvoerbare beslissing.

De mededeling doet immers niet meer dan te concretiseren van wat reeds wettelijk voortvloeit uit artikel 52/3, §3, juncto artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70. Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven

verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen.”

Artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot terughrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.”

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, onder Afdeling II *“Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen”* voorziet het volgende:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terughrijving gedwongen worden uitgevoerd. Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2, § 2 en : 1° betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen het jaar na de definitieve beslissing met betrekking tot zijn voorgaand verzoek om internationale bescherming, terwijl hij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 bevond; of 2° betrokkene een nieuw volgend verzoek om internationale bescherming indient na een definitieve beslissing over een eerste volgend verzoek om internationale bescherming.”

Nu het verzoek om internationale bescherming van verzoekster werd afgewezen door het CG op 5 juni 2026, is de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 december 2025 van rechtswege niet langer opgeschort.

Verwerende partij doet niet meer dan verzoekende partij hiervan in te lichten.

In dit verband kan nog nuttig worden gewezen op het arrest van 15 juni 2016 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat de lidstaten *“de verwezenlijking van de met [de Terugkeerrichtlijn] nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, [niet] in gevaar [mogen] brengen”* en dat aan de verplichting die hun bij artikel 8 van die richtlijn is opgelegd om in de daarin genoemde gevallen zo spoedig mogelijk tot verwijdering over te gaan, *“niet [zou] zijn voldaan indien de verwijdering vertraging zou oplopen als gevolg van het feit dat een [terugkeer]procedure [...] niet in het stadium waarin zij is onderbroken moet worden hervat, maar van het begin af aan zou moeten worden gevoerd na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg”* (HvJ, grote kamer, 15 februari 2016, C-601/15 PPU, J.N. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punten 75- 76).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens (hierna: de bestreden beslissing).

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuithalen van de vordering. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 3 en 13 EVRM alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht. (*“Le moyen unique est pris de la violation des articles 3 et 13 de la Convention européenne des droits de l'homme, ainsi que des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et du principe général de bonne administration, en particulier le devoir de minutie »*).

Ze betoogt concreet als volgt, na een lange theoretische uiteenzetting over artikel 3 EVRM, de weergave van artikel 13 EVRM, en het aanstippen van de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht:

« B. DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPÈCE

1. Sur la violation du volet procédural de l'article 3 de la CEDH et de l'obligation de motivation : L'absence d'examen ex nunc face aux éléments médicaux

En vertu de la décision attaquée du 11 juin 2026, l'Office des Étrangers a décidé de maintenir la requérante en détention pour l'éloigner vers l'Irak. Pour justifier ce renvoi d'un point de vue médical, l'autorité s'est contentée de reproduire une clause standardisée en page 2 de sa décision : « Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst » (L'intéressée n'apporte aucun élément prouvant qu'elle souffre d'une maladie l'empêchant de retourner dans son pays d'origine).

L'usage d'une telle formulation standardisée démontre, de manière incontestable, que l'autorité administrative a failli à son devoir d'examen minutieux du dossier dont elle avait la charge. L'affirmation péremptoire selon laquelle la requérante "n'apporte aucun élément" est en effet frontalement contredite par les pièces médicales qui se trouvaient déjà à la disposition de l'Office des Étrangers au moment de prendre sa décision.

Depuis le mois d'avril 2026, le dossier de la requérante comportait deux rapports médicaux circonstanciés :

- Le certificat du Dr F. (du 7 avril 2026) actant une dépression sévère, des tentatives de suicide et posant une contre-indication clinique au transfert (Pièce 3).*
- Le rapport du psychiatre Dr M. (du 23 avril 2026) confirmant l'état dépressif et le risque suicidaire majeur (Pièce 4).*

En affirmant que le dossier ne contenait "aucun élément", l'Office des Étrangers a ignoré ces documents médicaux antérieurs. L'autorité d'éloignement avait l'obligation stricte, face à de tels constats cliniques posant une contre-indication au voyage en raison de cette vulnérabilité aiguë, d'évaluer concrètement l'impact de

l'exécution de sa décision sur l'état de santé mentale de la requérante. S'en décharger par une simple formule de style consacre une violation de l'obligation de motivation formelle et du devoir de minutie.

De surcroît, la réalité de cette vulnérabilité absolue est aujourd'hui confirmée de manière incontestable par l'évaluation clinique menée le 10 juin 2026 (Pièce 5). Ce rapport conjoint, rédigé par le Dr D. G. et la psychologue clinicienne E. P., vient sceller un consensus médical porté par quatre professionnels de la santé distincts. Il corrobore cliniquement que l'état de la requérante continue de se dégrader : idéation suicidaire active, symptômes dissociatifs, et constatation de cicatrices d'automutilation survenues en détention.

L'exécution de la décision de l'Office des Étrangers, au regard de ce tableau psychiatrique indiscutable et unanimement documenté par quatre professionnels, exposerait la requérante à une décompensation psychique immédiate et irréversible, constitutive d'un traitement prohibé par l'article 3 de la Convention.

2. Sur le risque objectif de traitements inhumains et dégradants en Irak au regard du profil spécifique de la requérante et des persécutions liées à son statut de femme

Outre le péril psychiatrique et le risque suicidaire documenté qui rendent l'exécution du vol médicalement dangereuse, le profil spécifique de la requérante l'expose objectivement à un risque certain de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de retour en Irak, et ce, en raison même de son statut de femme.

La requérante est une jeune femme d'à peine 19 ans. Son exil trouve sa source dans un conflit intrafamilial d'une extrême violence, son mariage avec Monsieur F. A., contracté contre l'avis de sa famille, a entraîné son bannissement. En conséquence, la requérante est directement menacée de mort par son père et son frère. Le rapport médical du Dr. F. documente l'imminence et la réalité de cette terreur psychologique, relevant que les menaces sont d'autant plus vives que « son frère vient d'être libéré de prison » (Pièce 3).

Cette situation individuelle ne peut être examinée de manière isolée, elle s'inscrit au cœur d'une violence systémique et structurelle ciblant spécifiquement les femmes en Irak. En décidant de se marier selon son propre choix, la requérante a transgressé les normes patriarcales strictes de sa communauté. Dans ce contexte, elle n'est plus seulement une personne en conflit avec sa famille, mais une femme perçue comme ayant souillé "l'honneur" familial, devenant ainsi la cible légitime d'un "crime d'honneur".

Il est largement documenté par les instances internationales que le statut de femme en Irak, engendre une vulnérabilité absolue face aux violences intrafamiliales. En effet, le rapport de l'Agence de l'Union européenne pour l'asile (EUAA COI Country Focus : Irak), publié en octobre 2025, dresse un constat accablant sur l'impossibilité absolue pour une femme irakienne d'échapper à la vindicte familiale :

« Honour-based violence is rooted in patriarchal and tribal norms as well as cultural perceptions of women's 'proper' roles. Honour killings are prevalent throughout Iraq and the KRI, occurring more frequently in more conservative, rural, or poor areas. According to tribal custom, the female's brother, husband, or father is in charge of 'washing away the dishonour' perceived as caused by their female relative. Honour crimes are perpetrated mostly against females. Cases of honour killings have been falsely reported as suicides to cover up the crimes and avoid legal consequences; killed women were then buried in secret graves found across the country. Up to 70 % of reported suicides are thought to be honour killings not investigated as such due to the tribal influence. In September 2024, the deaths of two teenage girls were reported as suicides, later discovered to be murders to 'expunge shame'. Haley Bobseine observed that honour killings 'are enabled by the Iraqi criminal law and there is not much interest in challenging these norms.' Reportedly, there are no state protection mechanisms towards honour killings, although some NGOs have provided temporary, emergency protection support for some individuals at heightened risk. However, such programs have become targets themselves due to their work and some have ceased operation. Shelters are present in the KRI, run by government authorities and some NGOs, yet they are often inadequate. No official shelters are reported to be present in the federal Iraq. According to a former spokesperson for the Iraqi High Commission for Human Rights, at least 150 women and girls are killed in Iraq in honour killings annually. »

(...)

« In case of a perceived transgression, males relatives such as the brother, father or husband are expected to 'wash away the dishonour' of the female relative, or to restore honour to the family and tribe's reputation, by killing the said relative. »

(...)

« Legal framework of federal Iraq allows for reduced sentences in cases of honour killings, perpetuating the idea that these are "natural" reactions to perceived family shame'. »

Le profil de la requérante correspond tragiquement et exactement à ce schéma, son père et son frère étant les acteurs désignés de ce "lavage d'honneur". Le système légal irakien lui-même prévoit une clémence explicite et des peines dérisoires pour les hommes assassinant des femmes de leur famille sous couvert de

"motifs d'honneur". Le meurtre d'une femme "désobéissante" bénéficie ainsi d'une tolérance légale et sociétale.¹⁸

De plus, les rapports soulignent de manière constante que les forces de l'ordre considèrent les menaces de crimes d'honneur comme des "affaires privées" ou tribales. Lorsqu'une femme menacée tente de solliciter la protection de la police, elle est presque systématiquement renvoyée de force à ses bourreaux au nom de la "réconciliation familiale", les exposant à des violences létales. À cette vulnérabilité intrinsèque s'ajoute une détérioration drastique et récente de la sécurité en Irak, telle qu'invoquée dans le recours au fond (Pièce 2). L'escalade du conflit régional a permis aux milices de consolider leur emprise, sapant définitivement l'autorité de l'État irakien qui se trouve dans l'incapacité absolue de protéger ses citoyens. A fortiori, la requérante ne pourrait trouver aucun rempart étatique contre les menaces visant sa vie.

En conséquence, renvoyer la requérante en Irak, une jeune femme de 19 ans, reniée et activement recherchée par un frère violent fraîchement sorti de prison dans un pays garantissant l'impunité légale à de tels actes, l'expose de manière prévisible et directe à un risque vital et à des violences d'une extrême gravité.

Ce faisceau d'éléments démontre que la requérante serait inévitablement livrée à un risque réel, personnel et avéré d'atteinte irréversible à son intégrité physique et psychique. Le refus de l'Office des Étrangers de prendre en compte cette réalité objective et systémique, conduit à une violation flagrante de l'article 3 de la Convention.

3. Sur la violation de l'article 13 combiné à l'article 3 de la CEDH : L'exécution de l'éloignement privant la requérante d'un recours effectif

La décision de maintien en vue de l'éloignement prise par l'Office des Étrangers le 11 juin 2026 se fonde exclusivement sur la décision d'irrecevabilité rendue par le CGRA le 5 juin 2026, au motif présumé de l'absence de risque contraire à l'article 3 de la CEDH.

Or, l'autorité d'éloignement perd de vue que cette décision de refus de protection internationale n'a acquis aucun caractère définitif. Elle fait très exactement l'objet d'un recours en annulation (RvV VR) actuellement pendant devant Votre Conseil (Pièce 2).

Comme amplement démontré dans les développements qui précèdent, la requérante fait valoir un grief défendable au sens de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme quant à la violation de l'article 3 de la Convention. Ce grief repose tant sur la contre-indication clinique sévère à l'éloignement (risque suicidaire aigu) que sur le risque objectif, absolu et documenté de traitements inhumains en cas de retour en Irak (crime d'honneur couplé à une défaillance de la protection étatique).

Dès lors qu'un doute sérieux subsiste sur le respect de l'article 3 et que la légalité de l'analyse du CGRA est actuellement pendante devant une juridiction, l'Office des Étrangers ne saurait valablement justifier l'exécution de la mesure en s'abritant derrière cette même décision contestée. En forçant l'éloignement dans ces circonstances, l'Office des Étrangers prive de fait la requérante de son droit à un recours effectif, consacrant ainsi une violation de l'article 13 de la Convention juncto l'article 3.

La Cour européenne des droits de l'homme a rigoureusement balisé les exigences de l'article 13 lorsqu'un grief défendable tiré de l'article 3 est soulevé, en érigeant en condition sine qua non l'obligation pour les autorités nationales de mener un « contrôle attentif » et un « examen rigoureux ». Dans son arrêt *De Souza Ribeiro c. France*, la Cour a rappelé avec force :

« §82. Lorsqu'il s'agit d'un grief selon lequel l'expulsion de l'intéressé l'exposera à un risque réel de subir un traitement contraire à l'article 3 de la Convention, compte tenu de l'importance que la Cour attache à cette disposition et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements, l'effectivité d'un recours au sens de l'article 13 demande impérativement un contrôle attentif par une autorité nationale (...), un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 (...) ainsi qu'une célérité particulière (...). Dans ce cas, l'effectivité requiert également que les intéressés disposent d'un recours de plein droit suspensif (...). »

De plus, l'instance de contrôle doit se livrer à un examen plein et entier du risque, sans pouvoir s'en remettre à des appréciations antérieures lacunaires. Dans l'arrêt *Singh et autres c. Belgique*, la Cour a condamné l'État belge dans une configuration similaire où l'instance d'asile avait occulté l'examen du risque au profit d'une simple évaluation de crédibilité :

« 91. (...) Compte tenu en particulier de l'importance que la Cour attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture et de mauvais traitements, l'article 13 exige un contrôle attentif, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 (...). Dans l'arrêt *Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique* (...), la Cour a précisé que l'instance de contrôle ne pouvait pas se placer fictivement au moment où l'administration a adopté la décision litigieuse pour en apprécier la validité au regard de l'article 3 et ainsi faire l'économie d'un examen attentif et rigoureux de la situation individuelle de l'intéressé. 100. La Cour note que ni le CGRA ni le CCE ne se sont interrogés, même à titre accessoire, sur la question de savoir si les requérants courraient des risques au sens de l'article 3 de la Convention. Elle remarque que cet examen a été occulté au niveau du CGRA par l'examen de la crédibilité des requérants et les doutes quant à la sincérité de leurs déclarations (...). La Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire (...) qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques [...]. »

Au mépris de cette jurisprudence impérative exigeant un examen indépendant et rigoureux, l'Office des Étrangers s'en remet exclusivement à une décision du CGRA qui n'est pas définitive. Ce faisant, l'autorité d'éloignement ignore délibérément le doute sérieux qui persiste quant à la réalité du risque encouru. L'exécution matérielle de la décision de maintien et d'éloignement dans ces conditions vide le recours pendant de toute sa substance. Cette précipitation consacre une violation directe du volet procédural de l'article 3 de la Convention, lu isolément et combiné à l'article 13 garantissant le droit à un recours effectif."

3.3.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die ligt besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster zet niet uiteen waarom de motieven haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling vormt van de formele motiveringsplicht.

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet, te meer verzoekster de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en dus kan worden geacht ze te kennen.

3.3.4. In de bestreden beslissing kan gelezen worden:

"De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar verzoek om internationale bescherming van 23.12.2025, 20.04.2026, 21.05.2026. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM."

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn".

3.3.5. Verzoekster is in een eerste punt van kritiek van oordeel dat verweerder hiermee negeert dat het administratief dossier twee medische attesten bevat, met name:

- een medisch certificaat van dr. L.F. van 7 april 2026, waarin een ernstige depressie en suïcidepogingen worden vastgesteld en waarin wordt geoordeeld dat er een klinische contra-indicatie bestaat voor een overbrenging ("transfert");

- het rapport van psychiater dr. M.P. van 23 april 2026, waarin de depressieve toestand en het aanzienlijke suïciderisico van verzoekster worden bevestigd.

Ze verwijst hiervoor naar de stukken 3 en 4 gevoegd bij het verzoekschrift. Ze is van oordeel dat verweerder met deze medische antecedenten diende rekening te houden en ze te beoordelen, quod non.

3.3.6. Bijkomend verwijst verzoekster naar een klinische evaluatie die op 10 juni 2026 werd verricht door dr. P.D.G. en klinisch psycholoog E.P. Dit leidde tot een gezamenlijk opgesteld medisch rapport van 11 juni 2026. Dit bevestigt volgens verzoekster de medische consensus waartoe vier verschillende gezondheidszorgbeoefenaars zijn gekomen. Het onderbouwt op klinische wijze dat de gezondheidstoestand van verzoekster verder is verslechterd, met name door de aanwezigheid van actieve suïcidale ideatie, dissociatieve symptomen en de vaststelling van littekens ten gevolge van automutilatie die tijdens haar detentie zijn ontstaan. Dit bevestigt volgens verzoekster op onweerlegbare wijze haar toestand van absolute kwetsbaarheid zodat ze niet kan teruggeleid worden zonder een risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

3.3.7. De bestreden beslissing verwijst naar verzoeksters asielparours. Ze kan er niet onwetend van zijn dat zij het medisch certificaat van dr. L.F van 7 april 2026 heeft voorgelegd aan het CG, en dit tijdens haar tweede verzoek om internationale bescherming van 20 april 2026. Dit werd samen met het rapport van psychiater dr. M.P. van 23 april 2026 gevoegd bij het verzoekschrift dat gericht was tegen deze beslissing en ze werden besproken in het arrest nr. 346 486 van 11 mei 2026. In dit arrest kan gelezen worden:

- voor wat betreft het medisch certificaat opgesteld op 7 april 2026 door dokter L. F.:

“Inzake het door haar bijgebrachte medisch verslag opgesteld op 7 april 2026 door dokter L. F., dat zij bijbrengt ter staving van de door haar aangehaalde problemen in Irak, wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gemotiveerd: “Het actueel voorgelegde medische attest volstaat ook geenszins om tot de geloofwaardigheid van uw relaas te besluiten.

Vooreerst mag het duidelijk zijn dat een arts louter uitspraken kan doen aangaande iemands fysieke, dan wel psychische situatie maar nooit met absolute zekerheid uitsluitel kan geven omtrent de omstandigheden die aan deze fysieke, dan wel psychische, letsels ten grondslag ligt. Dit blijkt ook duidelijk uit het voorgelegd verslag waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat u aan de arts die u onderzocht vertelde wat u in Irak zou meegemaakt hebben. Het loutere feit dat u ten aanzien van uw arts gewoon uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen herhaalde, kan logischerwijs geenszins de waarachtigheid van deze beweerde feiten aantonen.

Dat de arts in het verslag verder aanhaalt dat u kampt met zware psychologische problemen, i.c. uitgesproken depressie en posttraumatisch stress-syndroom, en dit gevolge de problemen die u in Irak kende met uw familie, volstaat dan ook geenszins om tot de waarachtigheid van deze gebeurtenissen te besluiten. Meer nog dan bij fysieke letsels is een arts wat betreft psychische problemen volledig afhankelijk van wat de patiënt dienaangaande vertelt.

Dat u overigens, zoals de arts in het verslag stelt, kampt met zware psychische problemen, kan om verschillende redenen niet worden aangenomen.

Vooreerst blijkt dokter L. F. (...) een huisarts te zijn die u en uw echtgenoot op 3 april 2026 onderzocht, i.c. een gesprek met jullie voerde. Uit het verslag blijkt verder dat het ‘onderzoek’ van jullie beiden 120 minuten duurde.

Op geen enkele manier wordt overigens verder duiding gegeven omtrent de eventuele objectief wetenschappelijke onderzoeksmethodes die bij het ‘onderzoek’ zouden zijn gebruikt. Dat een gewone huisarts, geen specialist noch psycholoog, aldus op basis van een gewoon gesprek met jullie twee - blijkt bovendien dat u amper deelnam aan het gesprek en dat uw echtgenoot het grootste deel van het gesprek in uw plaats antwoordde, dit omdat u geen Arabisch spreekt en het Koerdisch van de tolk niet goed begreep, tot een dergelijke gedetailleerde diagnose en bevindingen kon komen, is niet ernstig.

Gezien de arts zich duidelijk louter baseerde op hetgeen u en uw echtgenoot hem vertelden, feiten waarvan reeds duidelijk kon worden vastgesteld dat ze niet geloofwaardig zijn, kunnen er duidelijk ernstige vragen worden gesteld bij de manier waarop het ‘onderzoek’ zou zijn gebeurd en hierop gesteunde bevindingen.

Dat u op heden kampt met een uitgesproken depressie en een terugkeer uw psychische toestand nog zal verslechteren én dat u, omwille van uw gezondheidssituatie niet ‘fit to fly’ bent, zijn niet meer dan blote beweringen die op geen enkele manier door objectieve informatie worden ondersteund.

Dat u bovendien recent twee zelfmoordpogingen ondernam, betreft ook niet meer dan een blote bewering. Er kan nochtans redelijkerwijs verondersteld worden dat hier enig tastbaar begin van bewijs zou bestaan indien dit zich effectief voordeed, dit net gezien u in een gesloten centrum verblijft.

Dat er verder wordt aangegeven dat het noodzakelijk is dat u psychiatrisch wordt opgevolgd in België - een zeer algemene bevinding waarbij verder niet wordt gespecificeerd waaruit die behandeling dan wel zou moeten bestaan noch waaraan u specifiek nood zou hebben én die bovendien een aanbeveling betreft die werd gemaakt op gemaakt van reeds ongefundeerde vaststellingen - voegt dan ook niets wezenlijks toe.

De oprechtheid en bewijswaarde van het voorgelegde medische verslag kan bijkomend sterk in vraag worden gesteld gezien op geen enkel moment sprake is van reeds ondergane behandeling noch medicatie. Er kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u, indien u effectief reeds twee zelfmoordpogingen ondernam én in een dermate ernstige psychologische situatie verkeert, er reeds een behandeling zou zijn opgestart, dan toch

minstens dat zulks al eens ter sprake zou zijn gekomen, binnen de opvangstructuur waar u verblijft. Dit blijkt niet het geval.

Waar er verder nog melding wordt gemaakt van chronische nierpathologie, moet weerom worden vastgesteld dat dit een loutere bewering betreft. Er kan op geen enkele manier worden afgeleid op basis waarvan de arts hiertoe kon besluiten noch wordt deze bewering door enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs ondersteund.

Tot slot, doch niet in het minst, hoeft het geen betoog dat het niet ernstig is dat uw medische en zware psychologische situatie voordien nooit eerder ter sprake is gekomen. Op geen enkele moment tijdens uw eerste verzoek werd hier ook maar in de verste verte naar verwezen. De vaststelling dat u voorts ook in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV ten tijde van uw eerste verzoek niet eens de moeite nam om melding te maken van uw medische situatie, dit terwijl u op dat moment wel al 'het onderzoek' bij dokter F. (...) zou hebben afgerond, doet verder de nodige vragen rijzen.

Zo zou u op 3 april 2026 de dokter hebben gezien en werd het verslag opgemaakt op 7 april 2026. Dat u het verslag zelf pas op 10 april 2026 zou ontvangen hebben kan evenwel niet verklaren dat u voor de RvV over uw medische en psychologische problemen én het consult en onderzoek bij dokter F. (...) niet minstens al melding zou hebben kunnen maken.

Dat u dan bovendien, nadat u het medisch verslag waarmee u, zoals u meent, uw problemen in en vrees voor een terugkeer naar Irak kan staven, op 10 april 2026 ontving nog eens 10 dagen wachtte alvorens uw tweede verzoek in te dienen, houdt geen steek."

- voor wat betreft het rapport van dokter M.P. van 23 april 2026:

"Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift opnieuw voormeld medisch verslag, opgesteld door dokter L. F. op 7 april 2026 (bijlage 2). Daarnaast voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift tevens een psychiatrisch verslag van 23 april 2026 opgesteld door psychiater P. M. (bijlage 3). Zij benadrukt dat in het medisch verslag van 7 april 2026 vastgesteld wordt dat zij lijdt aan "zware psychische stoornissen, waaronder een zware exogene depressie en extreme stress" en dat het psychiatrisch verslag van 23 april 2026 bevestigt dat zij kampt met een ernstige depressie. De Raad stelt evenwel vast dat noch uit het medisch verslag van dokter L. F. noch uit het thans bijgebrachte psychiatrisch verslag blijkt dat aan deze vaststellingen enig diepgaand medisch onderzoek voorafging. De eerder beknopte verslagen bevatten niet de minste informatie over de eventuele onderzoeken op basis waarvan deze, toch wel complexe, diagnoses van onder andere ernstige depressie werden gesteld. Bovendien blijken deze verslagen zich te steunen op vaststellingen die werden gedaan tijdens een enkele raadpleging. Uit niets blijkt dan ook dat de gedane vaststellingen op meer zijn gebaseerd dan de loutere verklaringen van verzoekende partij. Dat enig diepgaand medisch onderzoek plaatsvond, blijkt nergens uit. Waar in de verslagen gewag wordt gemaakt van twee zelfmoordpogingen die verzoekende partij reeds zou hebben ondernomen, dient te worden vastgesteld dat uit de verslagen niet kan worden afgeleid dat zulks gesteund is op meer dan de loutere verklaringen van verzoekende partij/haar echtgenoot. Hetzelfde geldt voor wat betreft de nieuwe zelfmoordpoging die verzoekende partij begin april zou hebben ondernomen. Betreffende deze beweerde zelfmoordpogingen wordt tot op heden geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs bijgebracht. Dat in het verslag melding wordt gemaakt van automutilatielittekens, doet hieraan geen afbreuk. Opnieuw moet immers worden vastgesteld dat, voor zover de oorzaak van deze littekens wordt toegeschreven aan de zelfmoordpoging(en) van verzoekende partij, nergens uit blijkt dat deze vaststelling op meer steunt dan op de loutere verklaringen van verzoekende partij. Deze medische verslagen zijn dan ook niet van aard de door verzoekende partij voorgehouden ernstige psychische problemen aan te tonen, laat staan dat hieruit zou kunnen blijken dat verzoekende partij niet bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, de verschillende onderhouden in dit kader te volbrengen en daarbij gedegen verklaringen af te leggen".

3.3.8. Gezien de voormelde beoordelingen door de Raad waarvan het arrest bekleed is met het gezag van gewijsde, ziet de Raad niet in waarom verzoekster de verwachting koestert dat verweerder in de bestreden beslissing nog eens uitdrukkelijk rekening houdt met en motiveert over het medisch certificaat van dr. L.F van 7 april 2026 en het rapport van psychiater dr. M.P. van 23 april 2026.

3.3.9. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien verzoekster er niet onwetend van kan zijn dat ze die stukken nog eens voegde bij haar verzoekschrift dat ze indiende tegen de beslissing van het CG van 5 juni 2026 die getroffen werd n.a.v. haar derde verzoek om internationale bescherming van 21 mei 2026. In het arrestnr. 348 716 van de Raad, waarnaar ter terechtzitting verwezen werd, kan met betrekking tot de voormelde medische stukken het volgende gelezen worden:

"De stukken die worden toegevoegd aan het verzoekschrift betreffen stukken die reeds werden neergelegd in het vorig beschermingsverzoek waarmee reeds omstandig rekening werd gehouden in het arrest nr. 346 486 van 11 mei 2026 waarbij kan gewezen worden op volgende pertinente overwegingen van de Raad: (...)

Verzoekster bekritiseert in haar huidig verzoekschrift waaraan zij medische stukken toevoegt van 7 april 2026 en 23 april 2026 die reeds voorlagen in het kader van haar vorig beschermingsverzoek, de eerdere beoordeling van deze stukken doch dient opgemerkt te worden dat verzoekster onderhavig beroep niet kan gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld. Te dezen kan aldus dienstig worden verwezen naar de pertinente overwegingen in het arrest nr. 346 486 van 11 mei 2026: (...)

Omtrent het thans door haar bijgebrachte psychiatrisch verslag van 23 april 2026 dienen gelijkaardige vaststellingen te worden gedaan. Vooreerst herhaalt de Raad dat, waar in dit verslag gewag wordt gemaakt van verschillende psychische symptomen (o.a. verminderde emotionele expressie, sombere stemming, slaapproblemen, vermoeidheid, angstige piekergedachten) en een ernstige depressie in hoofde van verzoekende partij, nergens uit blijkt dat deze vaststellingen zijn gebaseerd op enig diepgaand medisch onderzoek. Evenmin bevat het verslag enige verdere concrete toelichting aangaande de omvang en ernst van de erin beschreven symptomen en de mate waarop deze op verzoekende partij van toepassing zijn. Wat betreft de in het verslag vermelde zelfmoordpogingen die verzoekende partij reeds zou hebben ondernomen, herhaalt de Raad dat uit het verslag niet kan worden afgeleid dat zulks gesteund is op meer dan de loutere verklaringen van verzoekende partij. Hetzelfde geldt voor wat betreft de nieuwe zelfmoordpoging die verzoekende partij begin april zou hebben ondernomen. Betreffende deze beweerde zelfmoordpogingen wordt tot op heden geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs bijgebracht. Dient ook hier te worden herhaald dat waar het verslag gewag maakt van automutilatielittekens en deze toeschrijft aan de zelfmoordpoging(en) van verzoekende partij, nergens uit blijkt dat deze vaststelling op meer steunt dan op de loutere verklaringen van verzoekende partij. Verder vermeldt het verslag dat verzoekende partij sinds begin april angstremmende medicatie neemt, doch kunnen hieruit an sich geen conclusies worden getrokken aangaande de aard, omvang en/of ernst van de psychische problemen waarmee zij zou kampen. Verder wordt in het psychiatrisch verslag nog een medicamenteuze behandeling met antidepressiva alsook psychologische en psychiatrische opvolging voorgesteld, doch blijkt uit niets dat daadwerkelijk dergelijke behandeling werd opgestart. De door verzoekende partij voorgehouden ernstige psychische problemen worden dan ook onvoldoende gestaafd. Waar in het verslag de (onvoldoende onderbouwde) psychische problemen van verzoekende partij worden toegeschreven aan haar (beweerde) problemen in Irak, dient ook hier te worden benadrukt dat een dergelijk medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen of trauma opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). De door verzoekende partij bijgebrachte medische verslagen kunnen dan ook geenszins een ander licht werpen op het in het kader van haar eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardige karakter van haar asielrelaas."

3.3.10. Voor wat betreft het medisch rapport opgesteld op 11 juni 2026 door dr. D.G. en klinisch psycholoog E.P., waarnaar verzoekster thans verwijst, het blijkt niet dat dit aan verweerder werd overgemaakt alvorens hij de bestreden beslissing. Hem kan dan ook geen onzorgvuldigheid worden verweten door hiermee geen rekening gehouden te hebben.

3.3.11. De Raad kan niet nalaten op te merken dat verzoekster in het kader van het beroep dat ze op 12 juni 2026 indiende tegen de beslissing van het CG inzake haar derde verzoek om internationale bescherming, opwierp dat er op 11 juni 2026 een nieuwe medische consultatie heeft plaatsgevonden in het transitcentrum. Aan een aanvullend nota, neergelegd op 17 juni 2026, voegde verzoekster een medisch stuk van 11 juni 2026 toe inzake laboresultaten. In het arrestnr. 348 716 van 17 juni 2026 kan gelezen worden dat het een medisch attest met laboresultaten betreft "inzake onder meer darmflora". De Raad kwam tot de bevinding dat dit niet van aard was om een precaire medische of mentale situatie aan te tonen.

3.3.12. Het medisch rapport opgesteld op 11 juni 2026 door dr. D.G. en klinisch psycholoog E.P., dat verzoekster thans aanhaalt in het verzoekschrift, werd vreemd genoeg niet voorgelegd aan de Raad ter ondersteuning van het beroep dat werd ingediend tegen de beslissing van het CG inzake verzoeksters derde verzoek om internationale bescherming. Het werd niet gevoegd bij het verzoekschrift of de aanvullende nota die ter terechtzitting van 17 juni 2026 werd neergelegd. Mogelijks wordt het door verzoekster opgespaard om nog een vierde verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hiervan werd gewag gemaakt in het verzoekschrift dat haar echtgenoot indiende tegen een gelijkaardige bestreden beslissing die t.o.z. van hem getroffen werd (cfr. punt 1.4.).

3.3.13. Het betrokken rapport van 11 juni 2026 werd niet als stuk 5 gevoegd aan het verzoekschrift. Wel werd het als stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift van verzoeksters echtgenoot.

3.3.14. De Raad neemt het betrokken rapport in ogenschouw gelet op artikel 39/82, §4, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.15. De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in medische aangelegenheden heeft geoordeeld dat dit slechts in “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, met name wanneer er sprake is van levensgevaar of wanneer er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland (Paposhvili tegen België, EHRM (GK), 13 december 2016, nr. 41738/10; Savran t. Denemarken, EHRM [GK], 7 december 2021, nr. 57467/15, §§ 130 en 137-139).

3.3.16. Verzoekster werd blijkens het Franstalig medisch rapport van 11 juni 2026 in het gesloten centrum gedurende 110 minuten bevraagd en onderzocht. Het gebeurde met behulp van een tolk Sorani-Koerdisch die via de telefoon alles simultaan vertaalde. In de aanhef van het verslag wordt onder de rubriek “*Antécédents*”, genoteerd, “*Aucun*” en onder de rubriek “*Médication et assuétudes*”, wordt “*Aucune*” ingevuld. Verzoekster herhaalt haar asielrelaas. Verzoekster vertoont volgens het rapport trauma-gerelateerde symptomen, voornamelijk aanhoudende angst en bezorgdheid, hypervigilantie, nachtmerries, intrusieve herinneringen aan bedreigende ervaringen, dissociatieve episodes, concentratie- en geheugenproblemen, psychisch leed en psychosomatische symptomen zoals hyperventilatie en terugkerende lichamelijke klachten. Zij huilt tijdens het gesprek en toont duidelijke emotionele ontredde. Verzoekster rapporteert een voorgeschiedenis van automutilatie, zowel in Irak als tijdens haar detentie, dit in periodes van overweldigend psychisch lijden. Op haar linke onderarm werden littekens vastgesteld die verenigbaar zijn met zelfverwonding. Verzoekster verklaart dat deze handelingen gepaard gingen met een suïcidale intentie en bevestigt dat die suïcidale gedachten nog steeds aanwezig zijn. Op basis van een “rechtstreeks klinisch gesprek” wordt het actuele suïciderisico als matig tot hoog ingeschat en is voortdurende psychiatrische opvolging noodzakelijk. Een voortdurend psychiatrisch toezicht is vereist alsook beschermende maatregelen. Er wordt hierbij verwezen naar de “Columbia-Suicide Severity Rating Scale (C-SSRS) (Posner e.a., 2011)”. Ondanks een lopende antidepressieve behandeling lijkt haar toestand sinds eerdere evaluaties in april 2026 verder verslechterd te zijn. De detentieomgeving, de onzekerheid over haar toekomst en de vrees voor terugkeer naar Irak vormen belangrijke en aanhoudende psychologische stressfactoren. Het rapport benadrukt dat eventuele onvolledigheden, fragmentatie of laattijdige onthullingen in haar asielrelaas klinisch verklaarbaar zijn door trauma, dissociatie, angst en depressie en niet mogen worden opgevat als een aanwijzing van de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas. Dit strookt met de uitgangspunten van het Protocol van Istanbul, herziene editie 2022. De arts en de klinisch psychologe wijzen erop dat het psychologische profiel van verzoekster sterk coherent is met haar asielrelaas van langdurige familiale intimidatie, dwang, bedreigingen met geweld. Het rapport besluit: “*De patiënte is een overlevende van gendergerelateerd geweld, en dit traumatische verleden heeft haar geestelijke gezondheid ernstig aangetast. De patiënte vertoont ernstige depressieve symptomen, trauma-gerelateerde symptomen, dissociatieve symptomen, psychosomatische verschijnselen, zelfverwondend gedrag en actieve suïcidale gedachten, waarbij het huidige suïciderisico als matig tot hoog wordt beoordeeld. De psychologische bevindingen komen sterk overeen met de gerapporteerde voorgeschiedenis van vervolging door de familie, dwingende controle, bedreigingen, angst voor vergelding op grond van eer en chronische onveiligheid. De moeilijkheden die de patiënte ondervindt bij het geven van een volledig chronologisch verslag zijn klinisch verklaarbaar door psychologische processen die verband houden met het trauma en mogen niet worden geïnterpreteerd als elementen die haar geloofwaardigheid in twijfel trekken. De toestand van de patiënte is sinds de laatste beoordelingen verslechterd, ondanks de lopende farmacologische behandeling*”.

Het rapport wordt afgesloten met een waslijst aan algemene aanbevelingen voor toekomstige onderhouden, evaluaties, juridische procedures en gezondheidsinterventies die een traumasensitieve benadering moeten volgen. Het beveelt een veilige en stabiele setting aan voor verzoekster met regelmatige psychiatrische opvolging, m.i.v. een continue evaluatie van het suïciderisico, een herziening van de medische behandeling en een traumagespecialiseerde psychotherapie verleend door gespecialiseerd personeel met ervaring in trauma, gedwongen migratie, gendergerelateerd geweld en vervolging. Ten slotte mag niet worden verwacht dat zij al haar traumatische ervaringen tijdens één enkel gesprek kan meedelen. Verdere onthullingen

kunnen geleidelijk volgen wanneer zij zich in een veilige omgeving bevindt en een vertrouwensrelatie met haar behandelaars heeft opgebouwd.

3.3.17. De Raad kan niet anders dan weinig bewijswaarde hechten aan het betrokken rapport. Opmerkelijk is vooreerst dat in de aanhef van het rapport onder de rubriek “*Antécédents*” (medische voorgeschiedenis), genoteerd wordt, “*Aucun*” (geen) en onder de rubriek “*Médication et assuétudes*” (medicatie en verslavende middelen), “*Aucune*” (geen) ingevuld. Verzoekster heeft dus geen medische voorgeschiedenis ondanks de vorige neergelegde medische attesten van april 2026 en neemt tot 10 juni 2026 geen enkele medicatie ondanks de voormelde attesten waarin sprake is van “*zware psychologische problemen, i.c. uitgesproken depressie en posttraumatisch stress-syndroom*” en van “*ernstige depressie*”. Van enige concrete behandeling is tot op dat ogenblik ook geen sprake. In het betrokken rapport wordt ook geen enkele concrete medicatie voorgeschreven. Bij ernstige depressie en suïcidaliteit waarbij gewag gemaakt wordt van aanhoudende angst, hypervigilantie, nachtmerries, intrusieve herinneringen, dissociatieve episodes, concentratie- en geheugenproblemen, psychisch leiden en psychosomatische symptomen zoals hyperventilatie en terugkerende lichamelijke klachten, - wat toch een zeer complexe diagnose is gedaan na één onderhoud binnen een zéér kort tijdbestek - kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat enige medicatie wordt voorgeschreven, quod non. Het betrokken rapport maakt gewag van een lopende antidepressieve behandeling en een herziening van haar lopende farmacologische behandeling, maar deze lopende medische behandelingen wordt nergens concreet toegelicht laat staan aangetoond. Deze bevindingen zijn bovendien strijdig met wat in de aanhef van het rapport kan gelezen worden: “*Médication et assuétudes*”, “*Aucune*”.

3.3.18. De Raad stelt verder vast dat het onderhoud amper 2 uur in beslag nam, waardoor redelijkerwijs geen sprake kan zijn van een diepgaand onderzoek of observatie. Er wordt ook nergens toegelicht dat de betrokken dokter en klinisch psychologe gespecialiseerd zijn in trauma's en hun symptomen. Uit niets blijkt dat ze enige ervaring hebben of over expertise beschikken inzake psychische aandoeningen. Het valt de Raad ook op dat beiden ondertekenen zonder naam-en functiestempel waarvan algemeen geweten is dat dit gebruikelijk is. Het rapport vermeldt voorts dat de anamnese (de bevraging van verzoekster) moeilijk verliep, en dat een vrijwillige tolk alles moest vertalen aan de telefoon waardoor redelijkerwijs heel wat tijd verloren ging. Door dit procedé kunnen nuances redelijkerwijs verloren gaan en de kwaliteit van de vertaling kan niet onafhankelijk worden gecontroleerd. Daarnaast werd ook nog een klinisch examen gedaan van verzoeksters linkerarm waarvan foto's genomen werden wat redelijkerwijs weer tijd in beslag nam. Blijkens het rapport gebeurde de evaluatie aan de hand van de wijze waarop verzoekster zich presenteerde, haar emotionele reacties, de inhoud van haar relaas en gedragsobservatie tijdens het onderhoud. De wijze waarop verzoekster zich presenteert en gedraagt hangt in eerste instantie volledig af van verzoekster zelf. Het rapport vermeldt niet op welke objectieve basis simulatie of overdrijving kunnen worden uitgesloten. Het rapport haalt aan dat verzoeksters stemming duidelijk depressief leek en dat tijdens het gesprek op verschillende momenten huilbuien en zichtbare emotionele ontreddeering waargenomen werden. Dit kan echter ook te maken hebben met het feit van in een gesloten centrum te vertoeven, het vooruitzicht van een eventuele terugkeer naar Irak en een onzekere toekomst, wat het rapport trouwens zelf aanstipt. Het rapport duidt echter nergens aan in welke mate de symptomen die verzoekster vertoont hiermee te maken hebben. Dat er toch een grote mate van correlatie hiermee zou zijn, blijkt uit het feit dat verzoeksters psychologische problemen pas opduiken in april 2026. Blijkens het administratief dossier (stukken 1 en 9) heeft verzoekster immers tijdens twee gehoren afgenomen door de politie in december 2025, toen ze nog niet vastzat, geen gewag gemaakt van een belemmering om te reizen. Op de expliciete vraag of ze een ziekte heeft die haar belemmert om te reizen of terug te keren naar het land van herkomst, antwoordde verzoekster, “*neen*”. (stuk 9). Op dit gehoorverslag prijkt verzoeksters handtekening. In het administratief dossier zit voorts een “medisch attest intake en verblijf” opgesteld op 11 december 2025 door een centrumarts van het betrokken gesloten centrum waarin opgenomen werd dat verzoekster op die dag op consultatie kwam. De arts kruiste geen enkele voorgedrukte rubriek op dit formulier aan dat betrekking heeft op medische verwickelingen. Wel duidde hij aan dat verzoekster geschikt is om in het centrum te verblijven. Tijdens de procedure inzake haar eerste verzoek om internationale bescherming werden ook geen elementen aangereikt door verzoekster inzake haar medische situatie. Er wordt in het rapport nergens uitgelegd waarom verzoeksters psychologische problemen en depressie pas opduiken in april 2026 en er in juni 2026 sprake is van traumasymptomen.

3.3.19. Dat het rapport vermeldt dat verzoekster verklaarde te lijden aan aanhoudende slapeloosheid en terugkerende nachtmerries die verband houden met haar traumatische ervaringen is niet meer dan de weergave van verzoeksters verklaringen. Het rapport is voorts grotendeels gebaseerd op het gekende asielrelaas van verzoekster waarbij intrafamiliaal geweld, familiale controle, bedreigingen uitgaande van naaste familieleden en de vrees voor represailles aan bod komen. De psychologe en de arts bevestigen dat de beschreven symptomen verenigbaar zijn met haar verklaringen. De weergegeven feiten werden echter reeds doorheen drie verzoeken om internationale bescherming als ongeloofwaardig beoordeeld. Het loutere feit dat verzoekster ten aanzien van een dokter en een klinische psychologe ongeloofwaardig bevonden

verklaringen herhaalt kan geenszins de waarachtigheid van de beweerde feiten aantonen, die nochtans de grondslag vormen van de uitvoerig beschreven traumasymptomen van verzoekster. Het rapport vermeldt dat verzoekster verklaard heeft een voorgeschiedenis van automutilatie te hebben, zowel in Irak als tijdens haar detentie. Zij gaf aan dat deze gedragingen zich voordeden tijdens periodes van overweldigend psychisch lijden en dat deze automutilatie gepaard ging met een suïcidale intentie en dat die intentie nog steeds aanwezig is. Dit betreft opnieuw niet meer dan de weergave van verzoeksters verklaringen. Mocht verzoekster in het centrum aan automutilatie doen, dan zou dit redelijkerwijs gesignaleerd geweest zijn door het gesloten centrum, quod non. Er werd voorts een klinisch examen (*“examen clinique”*) verricht. Er wordt niet vermeld of de dokter of de psychologe of beiden, dit examen uitgevoerd hebben. In het rapport worden twee foto's geplakt die verzoeksters linker onderarm betreffen (binnen-en buitenkant). Er worden hierop zichtbare littekens vastgesteld waarvan verklaard wordt dat ze verenigbaar zijn met vroeger zelf toegebrachte verwondingen en automutilatie op 6 april 2026. De betrokken dokter en psychologe kunnen littekens vaststellen maar zonder enige verdere objectieve grondslag kan hun besluit zomaar niet aanvaard worden dat ze enkel zouden wijzen op de door verzoekster verklaarde automutilatie, laat staan dat kan aanvaard worden dat de datum bepaald kan worden waarop die zou hebben plaatsgegrepen. In het administratief dossier zit alvast geen verslag van het gesloten centrum dat verzoekster op 6 april 2026 aan automutilatie zou gedaan hebben. De dokter en de klinische psychologe schatten het suïciderisico als matig tot hoog in, maar dit wordt niet nader concreet toegelicht. Voorts valt het de Raad op dat verzoekster blijkens haar asielparcours vroeger gewag maakte van drie zelfmoordpogingen maar in het rapport wordt gesproken van handelingen van zelfverwonding die gepaard gingen met een suïcidale intentie. Er is toch een verschil tussen automutilatie- in casu krassen op de linker onderarm- en zelfmoordpogingen. Alleszins wordt van zelfmoordpogingen tot op heden geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs bijgebracht. De verwijzingen naar het Protocol van Istanbul en de Columbia-Suicide Severity Rating Scale (C-SSRS) lijken in het rapport vooral te worden aangewend om een objectieve onderbouwing te verlenen aan conclusies die in wezen steunen op de eigen verklaringen van verzoekster tijdens een onderhoud van amper twee uur. Verder kan de Raad alleen maar vaststellen dat de betrokken arts en psychologe op geen enkele manier verder duiding gegeven over wetenschappelijke onderzoeksmethodes binnen het Protocol van Istanbul en C-SSRS en op de concrete toepassing ervan op verzoekster. Verder besluit het rapport met een waslijst aan algemene aanbevelingen voor toekomstige onderhouds, evaluaties, juridische procedures en gezondheidsinterventies. Hiervan kan enkele akte genomen worden. Verder stelt het rapport een stabiele setting voor aan verzoekster met regelmatige psychiatrische opvolging, m.i.v. een continue evaluatie van het suïcide risico, een herziening van de medische behandeling (sic) en een traumagespecialiseerde psychotherapie. Opvallend is dat geen enkele medicatie wordt voorgeschreven. Het blijkt nergens uit dat enige behandeling van verzoekster na dit rapport gestart werd, laat staan gevraagd werd. Ten slotte is het opvallend dat in het rapport geen sprake meer is van een chronische nierpathologie waarvan eerder gewag gemaakt werd in een medisch attest van 7 april 2026.

3.3.20. De Raad besluit dan ook dat het bijgebracht medisch rapport van 10 juni 2026 een geringe bewijswaarde heeft. Alles klemmt des te meer gezien verzoekster tot op heden niet concreet aantoonbaar daadwerkelijk medicatie te nemen en/of een concrete behandeling te volgen bij een psycholoog of psychiater of psychotherapeut voor haar *“ernstige depressieve symptomen, trauma-gerelateerde symptomen, dissociatieve symptomen, psychosomatische verschijnselen, zelfverwondend gedrag en actieve suïcidale gedachten waarbij het huidige suïciderisico als matig tot hoog wordt beoordeeld”*. Er kan ook in alle redelijkheid verondersteld worden dat verzoekster, indien ze effectief lijdt aan psychische stoornissen die vanaf april 2026 gesignaleerd werden in medische attesten, er minstens sedert dan een behandeling en medicatie zou zijn opgestart binnen de gesloten opvangstructuur waar ze verblijft. Dit blijkt nergens uit, ook al maakt het rapport gewag van een lopende antidepressieve behandeling en een herziening van haar lopende farmacologische behandeling. Het blijkt zelfs niet dat dat verzoekster enige behandeling of medicatie ooit gevraagd heeft. In het administratief dossier bevinden zich geen documenten die uitgaan van het gesloten centrum waarin gewag gemaakt wordt van groot psychisch lijden of automutilatie laat staan van drie zelfmoordpogingen.

3.3.21. De Raad komt dan ook omwille van alle bovenvermelde vaststellingen tot de conclusie dat gelet op de geringe bewijswaarde die aan het bijgebrachte rapport van 10 juni 2026 kan gehecht worden en de eerder gedane beoordelingen door de Raad van de medische attesten van april 2026, een risico op schending van artikel 3 EVRM bij een repatriëring van verzoekster naar Irak niet kan weerhouden worden. Vermits er tot op heden geen sprake is van enige behandeling of medicatie is er geen sprake van een medische aangelegenheid die slechts in *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, zoals geduïd in de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM. Aanbevelingen voor een behandeling maken niet dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot deze of gene adequate behandeling in het land van herkomst.

3.3.22. In een tweede punt van kritiek is verzoekster van oordeel dat ze riskeert het voorwerp te zijn van een onmenselijke of mensonterende behandeling in Irak gezien haar specifiek profiel en de vervolging die ze riskeert omdat ze vrouw is. Ze herhaalt haar asielrelaas, is van oordeel dat het medisch rapport van 10 juni 2026 dit bevestigt, wijst erop dat ze als vrouw de familiale eer heeft geschonden wat het risico op eerwraak met zich meebrengt en ze verbindt dit aan structureel geweld tegenover vrouwen in Irak. Ter ondersteuning hiervan verwijst ze naar een EUAA-rapport van oktober 2025, waaruit ze uittreksels verschaft. Hierin wordt gewag gemaakt van moorden en ander eengerelateerd geweld op vrouwen om de familiale eer te redden die grotendeels onbestraft blijven. Verder wijst verzoekster op de verslechterde veiligheidssituatie in Irak. Hierop heeft ze gewezen zo stelt ze in haar beroep gericht tegen de beslissing van het CG van 5 juni 2026 waarbij haar derde verzoek om internationale bescherming onontvankelijk werd verklaard. Ten slotte is verzoekster van oordeel dat er een schending dreigt van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM omdat ze riskeert gerepatriëerd te worden naar Irak zonder dat haar beroep behandeld werd dat werd ingediend tegen de bovenvermelde beslissing van het CG van 5 juni 2026. Verweerder kan zich niet dienstig verschuilen achter een niet definitieve beslissing van het CG zo stelt ze.

3.3.23. Verzoekster kan er niet onwetend van zijn dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, het CG reeds drie verzoeken om internationale bescherming verworpen heeft en dat de beroepen die ingediend werden tegen de eerste twee verzoeken bij de Raad, eveneens verworpen werden (cfr. punt 1.1). Uit dit alles blijkt dat verzoekster maar blijft volharden in haar verklaringen inzake haar medische situatie, de problemen van haar man als voormalige NGO-medewerker, de veiligheidssituatie in Irak en de problemen die zij kende in Irak met haar familie die niet akkoord ging met haar huwelijk, waardoor ze naar eigen oordeel nog steeds risico loopt te worden gedood ingeval van een terugkeer, temeer daar haar broer onlangs werd vrijgelaten uit de gevangenis. De veiligheidssituatie in Irak en Kirkuk werd hierbij beoordeeld en het EUAA-rapport van oktober 2025 dat verzoekster thans aanhaalt in haar verzoekschrift werd betrokken.

In de beslissing van het CG van 5 juni 2026 inzake verzoeksters derde verzoek om internationale bescherming, dat voorlag op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd, kan worden gelezen:

“ Uit uw verklaringen blijkt dat u zich in het kader van huidig verzoek opnieuw integraal steunt op dezelfde motieven als deze die u reeds eerder aanhaalde in het kader van uw voorgaande verzoeken, i.c. de vrees voor AHAS voor uw man omwille van zijn voormalige werkzaamheden en de vrees voor uw vader/familie omwille van uw huwelijk. Dient hier evenwel te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal reeds in het kader van uw eerste verzoek heeft geoordeeld dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend daar geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas. Bijkomend kon worden vastgesteld dat u ook niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus daar de situatie toen in Kirkuk voor burgers niet van die aard was dat er een verhoogd risico bestond op het lijden van ernstige schade. Deze beslissing werd tevens bevestigd door de RvV waardoor deze kracht van gewijsde geniet.

Uw tweede verzoek werd vervolgens niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking kwam.

Gelet op deze bevindingen mag het duidelijk zijn dat tot in de treure louter blijven volharden in en herhalen van dezelfde, reeds herhaalde beoordeelde motieven, niet kan volstaan om tot een andere conclusie te komen.

Ook uw verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Irak nu tengevolge het aan de gang zijnde conflict tussen Iran en Israël en de VS, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie.

Dat de aan Iran gelieerde milities meer controle hebben nu over grote delen van Irak, mag dan eventueel wel zijn, doch dat zulks een toegenomen risico inhoudt voor u en uw man, snijdt geen hout daar de beweerde problemen met ASAH op zich sowieso al niet geloofwaardig zijn. Hetzelfde kan worden opgemerkt betreffende uw bewering dat u ingeval van een terugkeer door uw familie zal gedood worden in het kader van eerwraak omdat er nu geen veiligheidsinstanties zijn om u hiertegen te beschermen. Daar aan de problemen met uw vader en familie an sich al geen geloof kan worden gehecht, houdt uw bewering dat u thans een verhoogd risico loopt evenmin steek.(...).

Hierna maakt het CG een gegronde analyse van de veiligheidssituatie in Irak en Kirkuk en komt hij tot de conclusie: *“In het kader van de beoordelingsmarge waarover zij beschikt, rekening houdend met de voorgaande vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie, is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Kirkuk niet van dien aard is dat burgers, louter vanwege hun aanwezigheid ter plaatse, een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging voor hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet”.*

Hierna ging het CG na of verzoekster zich kan beroepen op omstandigheden die specifiek op haar van toepassing zijn en die de ernst van de dreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Kirkuk voor haar zodanig kunnen vergroten dat moet worden aangenomen dat zij bij terugkeer naar deze

provincie zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige bedreigingen voor haar leven of haar persoon. Hij kwam hierbij tot de volgende conclusie:

“U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kirkuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Voor zover u zou menen dat u omwille van uw gezondheidssituatie niet kan terugkeren naar Irak, kan in deze nogmaals herhaald worden dat geenszins is aangetoond dat u kampt met een dermate ernstige medische en/of psychische problematiek dat u hierdoor een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld te Kirkuk.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De door uw echtgenoot voorgelegde internetartikels waarnaar ook u verwijst, kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uzelf noch uw persoonlijke situatie wordt in deze artikels vermeld. De loutere verwijzing naar de algemene situatie kan het bestaan van een persoonlijke nood aan internationale bescherming niet aantonen. U dient het bestaan van een nood aan internationale bescherming in concreto aan te tonen, doch blijft hier duidelijk in gebreke. Gelet op voorgaande, brengt u dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen”.

3.3.24. Verzoekster kan verweerder niet dienstig verwijten dat hij de bestreden beslissing treft op een ogenblik dat de Raad nog geen arrest heeft uitgevaardigd n.a.v. het beroep dat verzoekster heeft ingediend tegen deze beslissing van het CG inzake verzoeksters derde verzoek om internationale bescherming (VIB) en verweerder werd daarenboven geconfronteerd met beslissingen en arresten waaruit blijkt dat verzoekster de elementen die haar zaak kenmerken maar blijft recycleren zonder enig resultaat.

3.3.25. Alleszins ziet de Raad niet in welk belang verzoekster heeft bij haar aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 EVRM omdat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog geen arrest gewezen was door de Raad inzake het voormeld beroep. Immers heeft de Raad bij arrestnr. 348 716 van 17 juni 2026 het beroep ondertussen verworpen, waarnaar verwezen werd ter terechtzitting.

In dit arrest kan gelezen worden:

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

“2.3.3.4. Waar verzoekster volhardt in haar eerdere verklaringen die zij in het kader van haar eerdere verzoeken heeft uiteengezet aangaande haar vrees voor vervolging wegens de werkzaamheden van haar echtgenoot en de familiale problemen wegens haar huwelijk, kan samen met verweerder beklemtoond worden dat deze in het kader van haar eerdere beschermingsverzoeken reeds door het CGVS en de Raad op omstandige wijze werden beoordeeld. (...)

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat verzoeksters verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Irak nu ten gevolge het aan de gang zijnde conflict tussen Iran en Israël en de VS, niets aan voorgaande appreciatie wijzigd: (...).

Verzoekster is het niet eens met deze motieven doch brengt met haar bekritisering en de benadrukking van algemene landeninformatie die volgens haar niet als doel heeft om de naam van een specifieke asielzoekster in een internationaal persartikel te vermelden, maar wel om het algemene risicokader en de (in)capaciteit van de staatsbescherming te objectiveren, geenszins valabele argumenten bij die afbreuk kunnen doen aan verweerders terechte bevindingen. Immers stipt de Raad aan dat een verzoekster om internationale bescherming, met betrekking tot de vraag of zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene of slechte toestand in het land van herkomst maar enig verband met haar persoon moet aannemelijk maken. Verzoekster, wiens vluchtrelaas onaannemelijk werd bevonden, maakt door louter te wijzen op de algemene situatie in Irak zonder enige aanwijzingen dat zij persoonlijk wordt geviséerd, geen vervolgingsvrees aannemelijk. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, kunnen in casu dan ook niet volstaan, te meer

geen geloof kan worden gehecht aan de eerdere tewerkstelling van haar man noch aan de (daaruit voortvloeiende) vrees voor AHAS.

Bovendien heeft verweerder zich inzake de veiligheidssituatie in Irak niet beperkt tot deze hoger weergegeven motieven doch ook een analyse doorgevoerd in het kader van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet (infra 2.3.3.5).

Gelet op het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas zoals reeds omstandig uiteengezet in het kader van het eerste beschermingsverzoek is er bovendien geen reden om verzoeksters relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, voor de toekenning van internationale bescherming en is het betoog in het verzoekschrift dat zij in Irak geen bescherming kan krijgen, dan ook niet dienstig.

Nadien volgt er een beoordeling van verzoeksters aangehaalde medische elementen die hierboven reeds werd weergegeven.

Nadien beoordeelde de Raad de veiligheidssituatie in Irak en Kirkuk en kwam hij tot een globale conclusie:

“Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Kirkuk geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kirkuk, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Dit wordt ook bevestigd in de “Country Guidance Note” over Irak van november 2024 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen (p. 11, 73-77). Verzoekster brengt geen informatie bij die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kirkuk voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in Kirkuk een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “Country Guidance Note: Iraq” van november 2024 (p. 11-12, 73-77).

Verzoekster toont evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhoogt.

Haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas mee in acht genomen en gelet op de vaststellingen onder 2.3.2. en 2.3.3.4., besluit de Raad immers dat verzoekster met haar betoog een uiterst kwetsbare jonge vrouw te zijn die het doelwit is van eerwraak en tevens kampt met een zware medisch geobjectiveerde suïcidale ontredde en depressie, geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhoogt, te meer ook het derde beschermingsverzoek van haar echtgenoot - wiens bijstand zij stelt nodig te hebben daar hij veiligheid en psychologische steun biedt (Schriftelijke Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 7) - negatief werd afgesloten.

De Raad stelt vast dat in casu geen elementen voorliggen die verzoekster bijzonder kwetsbaar zouden maken in geval van terugkeer naar Irak in die mate dat deze tot gevolg zouden hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.3.4. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire bescherming in aanmerking komt”.

3.3.26. De Raad kan er niet omheen dat verzoekster maar blijft volharden in haar verklaringen inzake haar medische situatie en in dit verband medische attesten blijft recyclen en voorleggen waaraan weinig bewijswaarde kan worden toegekend, alsook blijft volharden in de problemen van haar man als voormalige NGO-medewerker, in de veiligheidssituatie in Irak en in de problemen die zij kende in Irak met haar familie. Thans werpt ze opnieuw de zwakke positie van de vrouw in Irak op, dit verbindend aan haar asielrelaas. Verzoeksters asielrelaas werd tot drie keer toe negatief beoordeeld. In arrestnr. 346.486 van de Raad van 11 mei 2026, dat betrekking heeft op de beslissing van het CG inzake het tweede verzoek om internationale bescherming kan uitdrukkelijk gelezen worden:

“Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar algemene informatie inzake de positie van de vrouw in Irak, bemerkt de Raad nog dat dergelijke informatie van louter algemene aard niet kan worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Deze algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Immers dient verzoekende partij de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken, alwaar zij echter in gebreke blijft”.

De Raad kan dan ook volstaan met te verwijzen naar dit arrest dat bekleed is met het gezag van gewijsde.

3.3.27. Het hogerop besproken rapport van 10 juni 2026 kan niet dienstig ingeroepen worden ter ondersteuning van het asielrelaas. Een dokter of een psycholoog kan beoordelen of symptomen verenigbaar zijn met een asielrelaas, maar ze kunnen niet vaststellen dat dit relaas geloofwaardig is. Het loutere feit dat verzoekster ten aanzien van de betrokken psycholoog en arts ongeloofwaardig bevonden verklaringen herhaalt, kan de waarachtigheid van de aangehaalde feiten niet aantonen zoals al in diverse gewezen arresten werd benadrukt.

3.3.28. De Raad komt dan ook tot de conclusie dat het enig middel niet gegrond en derhalve niet ernstig is.

3.4. De vaststelling dat er geen ernstig middel ontwikkeld werd, leidt tot de verwerping van de ingestelde vordering.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter,

F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. EKKA